rohu sisse maha, kord libises tema üle libeda liwide, mis niisket kalju-maat katsiwad. Kõik tilkus weest; waesel kuningapojal ei olnud mitte üht kuiwa lõnga ihu peal. Üle kõrge kiwirünkade pidi tema ronima, kus wesi paksust samlast wälja kees; tema oli pea nõrkemas. Järsku kostis imelik kohin kuningapoja kõrwa ja walgustut koobas paistis tema silma. Kesk koobast põles suur tuli, et selle peal põdra oleks küpsetada wõinud, ja seda seal ka tehti. Sarwiline põder oli wardasse pistetud ja keerutati kahe kuusekännu wahel. Üks wanapoole naesterahwas, suur ja tugew nagu naeseriides mees, istus tule ääres ja pani ühe noti teise järel peale.

„Astu aga ligemale!“ ütles naene; „istu maha ja kuiwata oma riideid.“

„Tuul neelab siin kangest!“ ütles kuningapoeg ja istus tule äärre.

„Küll läheb tuul weel waljumaks, kui minu pojad koju tulewad,“ ütles naene. „Sina oled siin tuulede koopas. Minu pojad on maa-ilma neli tuult. Kas saad sellest aru?“

„Kus sinu pojad on?“ küsis kuningapoeg. „Kui rumalast küsitakse, siis on raske kosta,“ ütles naene. „Minu pojad elawad oma enese meelt mööda. Nemad lööwad pilwetega ratast, seal ülewal kuningakojas!“ Sellega näitas tuulede-ema käega ülespidi.

„Ah soo!“ ütles kuningapoeg „Teie räägite notule toredast, ei ole ka nii ella kombetega, nagu mina muidu naesterahwast näinud olen.“

„Ja, neil ei ole wist muud tegemist! Mina peau wali olema, kui oma poisikeste üle walitseda tahan. Kas näed neid nelja kotti, mis seal seinas ripuwad? Nende eest on minu poistel seesama hirm, nagu sinul witsa eest. Mina käänan oma poissa; seda wõin sulle ütelda, ja siis pistan neid kotti; ei minna seal palju päri! Seal naad peawad siis seisma, ei pease enne wälja, kui mina ise heaks arwan. — Aga seal on juba üks!“

See oli Põhjatuul, kes sisse astus. Külma wing täitis koobast, suured raheterad kargasiwad mööda põrandat ja lumetibad lendasiwad ümberingi. Temal oliwad karunahka püksid ja kuub; ülgenahast kübar ulatas üle kõrwade, pitkad jeapurikad rippusiwad habeme külges ja üks raheterа teise järel libises kuue-kraest maha. „Ärge minge järsku tule ligi“, ütles kuningapoeg. „Külm wõib näu ja käed wõtta“.

„Külm?“ ütles Põhjatuul ja naeris, et koobas kõlas. „Külm on minu suurem rõõm. Aga mis rätsepapois sina oled? Kuida sina tuulede koopasse said?“

„Tema on minu külaline“, ütles wana; „kui sina selle tähendusega ei lepi, siis wõid kotti pugeda! Kas mõistad nüüd?“